

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: K. P., proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 6. 2009, č. j. CPR-153-1/ČJ-2009-9CPR-C216,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené opatrovnici JUDr. Kláře Mottlové, advokátce se sídlem Trojmezí 22/1852, 190 00 Praha 9, se nepřiznává odměna za zastupování.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2008 zamítla Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, žalobcovu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť v řízení zjistila, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále též „SIS“) z důvodu vyhoštění z území Polské republiky (kam vstoupil a pobýval tam bez platného povolení); ve smyslu článku 96 Schengenské prováděcí úmluvy mu tedy má být odepřen vstup na území smluvních států. Evidence ve zmíněném informačním systému je důvodem neudělení víza podle § 56 odst. 1 písm. h) a § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“).

Žalobcovo odvolání zamítla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 29. 6. 2009 a potvrdila rozhodnutí vydané v I. stupni. Odvolací orgán zdůraznil, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky. Pokud správní orgán rozhodující o žádosti ve věci povolení

k dlouhodobému pobytu zjistí, že cizinec nesplňuje některou ze zákonných podmínek, je povinen takovou žádost zamítnout. Správní orgán si ověřil, že žalobce je zařazen do SIS, i u orgánů Polské republiky; tuto skutečnost nelze zpochybnit. Dlouhodobé vízum typu D, kterým žalobce disponoval při vstupu na území Polské republiky, nepatří do skupiny jednotných schengenských víz; jedná se o národní vízum, které opravňuje pouze k pobytu na území ČR.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu; tím byl porušen § 2 odst. 1 a 4 správního řádu. Konzultační řízení podle článku 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy bylo v jeho případě pouze formální; smluvní strany si pouze potvrdily, že Polská republika skutečně udělila žalobci správní vyhoštění, ovšem nebyly tu deklarovány zájmy smluvních stran, ani žalobcovy zájmy. Žalovaný se vůbec nezabýval žalobcovými vyjádřeními a doklady poskytnutými v řízení; nezkoumal, zda by tu nemohly být dány závažné důvody ve smyslu čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy. Měl také přihlídnout k tomu, že žalobce byl vyhoštěn v červnu 2008, tedy krátce po vstupu nových států do Schengenského prostoru. Ještě několik měsíců po vstupu nebylo jasné, kdy a za jakých podmínek budou moci držitelé národních víz typu D transferovat přes území ostatních států; problémy s výkladem řešila v průběhu roku 2008 i Evropská komise. Žalobce cestoval přes území Polské republiky v dobré víře, že transfer je možný, a vyhoštění považuje za zcela nepřiměřené okolnostem svého případu. Příslušníci polské pohraniční služby přesvědčovali žalobce, že toto správní vyhoštění není prováděno na náklady polského státu, a proto se trestá vyhoštěním jen na tři roky a bez zavedení záznamů do SIS; proto žalobce nepodal odvolání. Poté, co zjistil, že toto tvrzení nebylo pravdivé, podal žalobce polské straně žádost o přezkum rozhodnutí o vyhoštění; o věci dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaný nepřihlédl k žalobcovým osobním závazkům v ČR. Žalobce spolu s manželkou podnikají jako společníci společnosti neq4, s. r. o., do níž investovali veškeré své finanční prostředky; nevydání povolení k dlouhodobému pobytu bude mít zásadní vliv na fungování celé společnosti. V Ruské federaci již manželé nemají žádné bydliště a plánují trvalé přesídlení do ČR. Manželce se před čtyřmi týdny narodilo dítě a stres spojený s vystěhováním z území by mohl mít negativní následky na manželčino zdraví i na zdraví dítěte. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí; doplnila, že na základě konzultace se smluvní stranou nebyl shledán důvod pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu ze závažných důvodů, zejména humanitárních, nebo důvodů vyplývajících z mezinárodních závazků (srov. též § 56 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.). Z článku 21 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy plyne, že povolení k dlouhodobému pobytu vydané jedním smluvním státem opravňuje cizince k pobytu na území všech států, které jsou touto smlouvou vázány. ČR je smlouvou vázána teprve od 21. 12. 2007; žalobci však byl umožněn vstup a povolen pobyt na území od 23. 2. 2007, tedy před přistoupením ČR k úmluvě. Žalovaná chápe, že rozhodnutí bude mít dopad do žalobcova soukromého života, ale musí rozhodovat v souladu se zákonem a nemůže udělovat výjimky. Do dne vydání napadeného rozhodnutí žalobce nedoručil žalované doklad o zrušení záznamu v SIS. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že po obdržení žalobcovy žádosti se správní orgán obrátil na Policejní prezidium, Odbor mezinárodní policejní spolupráce, Národní centrálu SIRENE; dne 2. 9. 2008 mu bylo po provedeném konzultačním řízení sděleno, že podle SIRENE Polsko žalobce vstoupil a pobýval na území Polska bez platného povolení a dne 13. 6. 2008 byl vyhoštěn. Rozhodnutí o vyhoštění je pravomocné a zákaz vstupu platí do 12. 6. 2013. Žalobce

v odvolání proti rozhodnutí vydanému v I. stupni uvedl, že při přejezdu Polska jednal v dobré víře – myslel si totiž, že mu stačí české vízum typu D (v lednu téhož roku tak cestoval bez problémů). V současné době s ním není vedeno řízení pro správní delikt a on sám nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Správní orgán nevyčkal, jak bude rozhodnuto ve věci přezkumu rozhodnutí, jímž byl žalobce vyhoštěn z polského území, a zasáhl tak do žalobcova soukromého a rodinného života.

Žaloba není důvodná.

Podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb. Policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „smluvní stát“), za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států (dále jen „informační systém smluvních států“); to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území. Podle § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. h) je jedním z důvodů pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu i zjištění skutečnosti podle § 9 odst. 1 písm. g) (tj. že je žadatel zařazen do SIS).

Žalobce nepopírá, že když v červnu 2008 cestoval osobním automobilem přes Polsko do Ruské federace, neměl potřebné vízum, a na území Polska tedy vstoupil neoprávněně. Domnívá se však, že je třeba přihlídnout k jeho osobní situaci (s manželkou se vydali na cestu narychlo, z důvodu nemoci manželčiny matky, a neověřili si potřebné formality), k tomu, že je v ČR již stabilně usazen a že usiluje o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného polskou stranou, na jehož základě byl zanesen do databáze SIS. K tomu poukazuje na některá ustanovení Schengenské prováděcí úmluvy (tj. Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 19. června 1990).

Podle čl. 25 odst. 1 této úmluvy platí, že má-li smluvní strana v úmyslu vydat povolení k pobytu cizinci, který je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje předem smluvní stranu, která záznam pořídila, a přihlíží k jejím zájmům; povolení k pobytu bude vydáno pouze ze závažných důvodů, zejména humanitárních nebo z důvodů vyplývajících z mezinárodních závazků. Je-li povolení k pobytu vydáno, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.

Žalobce namítá, že konzultační řízení bylo pouze formální, že nebyly zkoumány případné závažné důvody na jeho straně a že se žalovaný nezabýval předloženými podklady. Soud však stejně jako žalovaný zastává názor, že k zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. postačí, když správní úřad v odůvodnění rozhodnutí odkáže na provedené konzultační řízení podle čl. 25 odst. 1 úmluvy, v němž bylo zjištěno, že smluvní stát (zde Polsko) rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území. Titulem pro zařazení do evidence nežádoucích osob Schengenského informačního systému totiž není jen skutečnost, že přítomnost cizince na území představuje ohrožení veřejného pořádku (čl. 96 odst. 2 úmluvy: *Rozhodnutí se mohou zakládat na tom, že přítomnost cizince na území smluvní strany představuje ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu. Může to být zejména případ: a) cizince, který byl odsouzen pro trestný čin, na který se vztahuje trest odnětí svobody v délce nejméně jednoho roku; b) cizince, proti kterému existuje důvodné podezření, že spáchal závažné trestné činy včetně těch, jež jsou uvedeny v článku 71, nebo proti kterému existují konkrétní důkazy, že zamýšlí spáchat tyto činy na území smluvní strany.*), ale také skutečnost, že cizinci bylo uděleno správní vyhoštění (srov. čl. 96 odst. 3 úmluvy: *Rozhodnutí se mohou rovněž zakládat na skutečnosti, že cizinec byl vyhoštěn, navrácen nebo vypovězen, přičemž tato opatření nebyla odložena ani zrušena, obsahují zákaz vstupu, případně pobytu a zakládají se na porušení vnitrostátních právních předpisů o vstupu*

nebo pobytu cizinců.). Polská strana přitom v tomto řízení potvrdila, že žalobce vyhoštěn byl, o žádných „polehčujících“ okolnostech v tomto směru se nezmínila.

V tomto druhém případě není vůbec na místě zkoumat, nakolik bylo jednání cizince úmyslné, společensky nebezpečné a podobně: podstatné je pouze, zda byl cizinec (např.) vyhoštěn. Ohledně toho nejsou v této věci žádné pochybnosti, žalobce poukazuje jen na to, že si vízum pro vstup na území Polska neobstaral z neznalosti a také z důvodu časové tísně a že následky tohoto opomenutí jsou nepřiměřené. Jak na to ovšem upozornila již žalovaná, zákon nedává správnímu orgánu žádný prostor pro zkoumání, zda důvodem pro vyhoštění cizince bylo úmyslné porušení předpisů, nebo jen pochybení v důsledku neznalosti. Zjistí-li správní orgán v řízení ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, že cizinec byl pravomocně vyhoštěn z území jiného členského státu a v důsledku toho byl zařazen do evidence SIS, povolení k dlouhodobému pobytu mu udělit nemůže (nejsou-li pro to humanitární či jiné závažné důvody). Nemá přitom pravomoc zkoumat okolnosti, které k vyhoštění vedly. Pokud je rozhodnutí o správním vyhoštění vydané orgánem jiného členského státu pravomocné, svědčí mu presumpce správnosti a je třeba z něj vycházet. Žalobce v Polsku požádal o přezkoumání tohoto rozhodnutí, posléze orgánu I. stupně sdělil (dne 31. 10. 2008), že lhůta pro vydání rozhodnutí v jeho věci bude prodloužena, nicméně žádné takové rozhodnutí správními orgány nepředložil ani v následujících měsících, a žalovaná tak při svém rozhodování dne 29. 6. 2009 nutně dospěla ke stejným závěrům jako orgán I. stupně.

Nelze přisvědčit ani námitce, že se žalovaná nezabývala předloženými doklady (potvrzení o nemoci manželčiny matky, žádost o výmaz z evidence SIS, žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění). Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že tyto doklady obdržela; nezabývala se jednotlivě jejich obsahem, nicméně z argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tyto doklady byly pro hodnocení žalobcovy žádosti irelevantní. Zjistí-li správní orgán, že žadatel o dlouhodobé povolení k pobytu byl vyhoštěn z území jiného členského státu a je veden v evidenci SIS, nezkoumá konkrétní okolnosti případu, důvody, pro které cizinec nepodal odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, soukromý život daného cizince atd.; podstatná je pro něj pouze existence rozhodnutí o vyhoštění a trvalý záznam v evidenci SIS. Žalobce se dovolává článku 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy, který správní orgány podle něj neaplikovaly řádně; soud však musí konstatovat, že žalobce si toto ustanovení nevykládá správně. Konstrukce tohoto ustanovení vychází ze základního předpokladu, že standardně nebude cizinci, který je veden v evidenci SIS, vydáno povolení k pobytu: v této situaci je totiž zřejmé, že cizinec porušil vnitrostátní předpisy jiného členského státu, a i když žalobce neporušil žádné předpisy ČR – tedy státu, který rozhoduje o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu – je ČR povinna brát v úvahu, že pro jinou smluvní stranu je tento cizinec nežádoucí. Pouze v některých případech je správní orgán oprávněn povolení udělit, a to tehdy, pokud shledá závažné důvody. Takové důvody, které by svou závažností odpovídaly důvodům humanitárním nebo důvodům vyplývajícím z mezinárodních závazků, tu však soud stejně jako žalovaná nespatřuje. Je zřejmé, že nevyhovění žádosti je komplikací pro další žalobcovy plány; zákon však neumožňuje přihlížet k tomu, že žalobce při vstupu na polské území nedodržel své povinnosti z pouhé nevědomosti. Stejně tak nemohou k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí vést žalobcovy obecné zmínky o tom, že situace ohledně národních víz typu D byla v roce 2008 nejasná a řešila ji i Evropská komise. Pokud si byl žalobce těchto nejasností vědom, tím spíše si měl z opatrnosti obstarat všechny potřebné administrativní náležitosti.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Žalobci byla v řízení ustanovena opatrovnice; vzápětí ale vyšla najevo aktuální adresa žalobcova pobytu, a soud proto již dále s ustanovenou opatrovníčí nejednal. Advokátce, která byla žalobci ustanovena opatrovníčí, soud nepřiznal odměnu za zastupování, neboť nevykonala žádný úkon právní služby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2012

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková